

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXI. ročník

číslo 12/prosinec 2025

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Na faře se to hýbe	8
Staršovstvo	4	(rekonstrukce)	
Zápis z 865. schůze 1. 12. 2025		Branka adventně-vánoční	10
Křest	4	Něco o adventu	12
(Radek Jan Brož novým členem sboru)		Smuteční proslov	14
Brýle pro Afriku	5	Akce Vítězslava Proska	17
(pokračování z květnové Brány)		Bude dnes světlo?	19
Dorostová výprava	5	(z Ukrajiny píše Kateřina Kocyan)	
Kokosi na sněhu		Kontaktní informace, tiráž	23

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u poslední Brány letošního roku a doufám, že ji otevíráte v příjemně prožívaném adventním čase, třeba s teplým čajem v ruce. Ne vždy vychází období adventu podle našich představ, pro mnohé je zdrojem stresu a shonu. A někdy opravdu není jednoduché zvládat ony všední dny plné starostí, a tak se snažím si často připomínat, za co můžu být vděčná, z jakých maličkostí se můžu radovat (i když ne vždy se mi to daří).

V článku o životě v ukrajinském městě si můžeme připomenout, že pro mnohé není v dnešních dnech samozřejmost ani elektřina na svícení nebo třeba na onen teplý čaj. A potřební jsou také mnohem blíže, a tak na ně myslíme, jak nám připomíná i vánoční dopis od bratra faráře. Třeba na ty, o kterých se zpívá v netradiční Koledě od skupiny Traband: *„Na lavičce v parku leží pod kabátem, možná se mu zdá o řízku se salátem...”* Prakticky se dá pomoci třeba koupí tzv. Noc-leženky, která zajistí noc v teple lidem bez domova. Ale možností je samozřejmě nepřeberné množství.

V aktuální Bráně najdete kromě adventního čtení mnoho vzpomínek, hlavně dojemných na Víťu Proska, ohlédneme se za dorostovou výpravou i za vším, co už se stihlo v rámci rekonstrukce fary.

A když se já ohlédnu za všemi letošními čísly, ráda bych poděkovala celé redakci za veškerou práci, kterou na Bráně udělala! Nebylo jí málo. Těším se na spolupráci zase v dalším roce a také na další články od vás. Děkujeme všem, kteří se svou tvorbou na Bráně podíleli!

Přeji krásné prožití vánočních svátků a požehnaný zbytek adventu.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 865. schůze 1. prosince 2025

865. schůze staršovstva proběhla v obvyklém termínu 1. prosince za účasti Tomáše Bedrníka, Lukáše Drápala, Aleny Heřmanové, Lídy Holé, Lubora Koláře, Michaely Trinity Mazné, Davida Nečila, Jany Stralczynské, Davida Slabého a Jana Jeronýma Zvánovce. Online byl připojen Tomáš Plhák, omluveni Tadeáš Friedrich a Iva Jungwirthová.

Duchovní úvod na téma střetu rozumu a milosrdenství si připravil Lubor. Následovala diskuze o současnosti i budoucnosti Křesťanství, které se účastnily Zuzana Pavlíková a Lucie Pánková Brožová. Přemýšleli jsme, jak ji technicky lépe zajistit – od notebooku přes kameru až po možnost vysílání na YouTube – a také o tom, zda by se nehodil nový název, lépe vystihující charakter setkání. Dále jsme pokračovali již bez hostů. Jak bývá během letošních schůzí obvyklé, nemalou část večera jsme věnovali rekonstrukci fary. Zahrada fary nyní připomíná spíš staveniště metra D, ale to je dobře – práce zdárně pokračují.

Zběžně jsme hodnotili nedávné proběhlé akce (instalaci br. faráře, Večer pro ženy, dorostové a odrostové akce) a bratr farář nás informoval o církevních akcích, kterých se zúčastnil. Menší diskuze též proběhly na téma realizace vánoční hry (pro ty, které zajímají detaily, tak např. materiál na zakrytí oken před hrou, kulisy, dárky pro herce, složení a hlavně uskladnění pódia po hře, protože fara je nedostupná apod.) a perníkového Betléma.

Zhodnotili jsme i letošní sborovou dovolenou a navrhli lepší způsob, jak předdávat zpětnou vazbu, jelikož společná diskuze poslední večer nemusí dát dost prostoru k upřímnému vyjádření názoru, zvláště, pokud je odlišný od většinového.

Staršovstvo děkuje bratru faráři, jeho synům Ondrovi a Matoušovi a Leoši Pospíšilovi za přivezení dílů pódia a za pomoc s jeho postavením Luborovi, Daliboru Kurkovi, Adamu Sixtovi a Jiřímu a Danovi Matouškovým.

zapsal Lubor Kolář

KŘEST

Dne 16. 11. byl do našeho sboru křtem přijat bratr Radek Jan Brož. Přejeme mnoho Božího požehnání na další cestě životem!

BRÝLE PRO AFRIKU

pokračování z květnového čísla

Před časem jsme v našem sboru využili možnosti předat docela slušné množství nepoužívaných brýlí těm nejpotřebnějším: dospělým i dětem v Africe. Tam je osobně zavezl br. Fridrich, manžel bývalé členky našeho sboru Romany Šálové. Jezdí tam každý rok a vloni s ním dokonce byla i Romana – však nám o tom barvitě vyprávěli na křesťanštině.

Vzhledem k tomu, že potřeba brýlí pro Afriku zatím asi nebude klesat, napadlo mne (když své brýle nemám možnost věnovat, protože žádné nenosím) vypátrat, kde v nejbližším okolí tyto brýle stále přijímají. Povedlo se to a není to daleko: Refrakční centrum, Olivova 2096 (z Jindřišské ulicí Politických vězňů a pak první ulice vlevo).

Je to především oční klinika i refrakční centrum a laserové centrum s velmi dobrými recenzemi – osobně jsem se o tom přesvědčila, když jsem předávala trojí brýle od přátel. Pro jistotu uvádím telefonní číslo: 601 317 511.

D. Rut Nývltová

DOROSTOVÁ VÝPRAVA

Kokosi na sněhu

Naši dorostáci se na samém konci listopadu vydali na další výpravu. Výprava byla inspirovaná filmem o jamajských bobistech, takže cílem výpravy bylo trénovat na bobování a dostat se na olympiádu. Stejně jako protagonisté filmu jsme museli čelit mnoha nástrahám. Třeba tomu, že jsme neměli opravdický bob ani sních.

Ale se všim jsme si hravě poradili. Banánovka poslouží jako bob více než dobře a na suchý trénink přeci sních potřeba není. Během her jsme trénovali sprinty, umění naskládat se rychle do bobu, pro Jamajčany bylo důležité naučit se snášet chlad, my jsme zimě uvyklejší, ale přesto jsme do tréninku zahrnuli i disciplínu mrazák, která sice s mrazem neměla nic společného, ale žádný z účastníků na ni dlouho nezapomene (pokud vás k mrazáku zajímá více, neváhejte se jich zeptat). Považovali jsme za důležité naučit děti chodit po ledu, protože ve hře bylo možné nabít si ruce, nohy, nos i zadek a někdy třeba i několik částí těla na jednu. Ale nakonec se všichni zúčastnění naučili pohybovat zcela stabilně i na namrzlém povrchu.

Abychom se na olympiádu dostali, museli jsme si vydělat nějaké peníze. A po náročném dopoledni nás čekalo opékání buřtů k obědu. Děkujeme technické

výpomoci za rozdělení ohně. V rámci ducháčku jsme si povídali o tom, že cílem křesťanů nemusí být dostat se na olympiádu, ale všichni máme cíl dojít do Božího království a cesta tam se někdy může zdát lidem okolo trochu podivná, asi tak jako ostatním Jamajčanům přišlo nadmíru podivné počínání spoluobčanů, kteří se snažili dostat se na zimní olympiádu.

Děkujeme všem zúčastněným dětem a vedoucím Haně, Bartovi a Terce a nemalý dík patří i technické výpomoci Matoušovi. Také děkujeme Bohu za hezké počasí a dobrou náladu. Děti si z výpravy jako suvenýr odvezly kokosy a snad i pár hezkých vzpomínek.

Hana Bedrníková

NA FAŘE SE TO HÝBE

Ten, kdo i jen projíždí kolem fary v posledních dnech, nestačí se divit. Terén kolem domu vypadá jako kulisa válečného filmu. Všude samé díry, zákopy anebo naopak kopce vybagrované hlíny.

Ale popořádku. Díky projektu a rozpočtu bratra Matkovského, díky půjčce, díky velkému daru a mnoha malým a díky neúnavné péči staršovstva se podařilo začátkem podzimu uskutečnit výběrové řízení, kterého se zúčastnily čtyři stavební firmy. Toto řízení vysoutěžila firma PeDa stav, která jednak nabídla dobrou cenu a jednak s ní má sbor pozitivní zkušenost, protože právě tato firma stavěla náš Even.

Jakmile bylo jasné, že začátek stavby se blíží, nezbylo než zabrat na poslední brigádě a odvoztit všechno, co na faře zbylo. Když jsme do sběrného dvora odváželi dvacátý přívěsný vozík, netušili jsme, že ve sklepě narazíme na překvapení ve formě dvaceti pěti metráků uhlí. Nakonec jsme i to zdolali a stavba mohla začít.

Koncem října jsme předali panu Jedličkovi klíče od fary a ani ne za týden by bývalou farní zahradu nikdo nepoznal. Do země se velkoryse zakously bagry a už to jelo. Tu a tam jedu na zahradu obstarat včely, a tak se musím opatrně pohybovat na okrajích dvoumetrových zákopů plných ukrajinských dělníků, kterým velí sympatický usměvavý polír, pan Andrej.

Bratr Fendrych, který pro nás dělá stavební dozor, mě a Tomáše Bedrníka pozval na kontrolní den, a zde je výčet všeho, co se už podařilo. Opuštěte mi neodborné výrazy, protože v tomto případě je farář ve skutečnosti laik.

Fara je ze všech stran obkopená, z poloviny jsou už zdi pod úrovní terénu omítnuté izolační omítkou. Na ni přijde spousta dalších izolačních vrstev a zateplení. Na zahradě je usazená pětikubíková jímka na dešťovou vodu, opatřená trativodem, kdyby té vody bylo moc, a je to vzájemně všelijak propojené a odkalované, zbývá to jen napojit na okapy. Vpředu je, tak jak si to žádají dnešní normy, připojená kanalizace přes něco, co vypadá jako betonový bunkr. Do něj se dá vlézt a kanalizaci vyčistit, případně v něm minimálně tři osoby mohou přečkat menší jaderný výbuch. Čeká se na usazení dalšího válce, ve kterém bude přívod vody a vodoměr, ale to musí udělat vodárna. Tento válec vypadá jako ponorka nastojato, do které pak bude zaměstnanec vodáren lézt kvůli odečtům. Zbývá jen doufat, že nebude trpět klaustrofobií.

Pracuje se i uvnitř. Ve sklepě je kompletně vybraná podlaha a postupně se začíná betonovat podlaha nová, do které je zabudováno odvětrávání vlhkosti, tzv. systém iglů. Další práce uvnitř začaly odshora, kde zmizela už valná část podomáčku vytvořených příček.

Práce je tam ještě hromada, ale když člověk, byť jen zdálky, pozoruje čilý cvrkot, který na staveništi vládne, dokonce i v sobotu, vypadá to nadějně.

Děkujeme všem, kteří se na tomto velkém projektu podílejí, i vám všem, kteří na něj myslíte při sbírkách na stavební fond a při platbě saláru.

za staršovstvo *David Nečil*

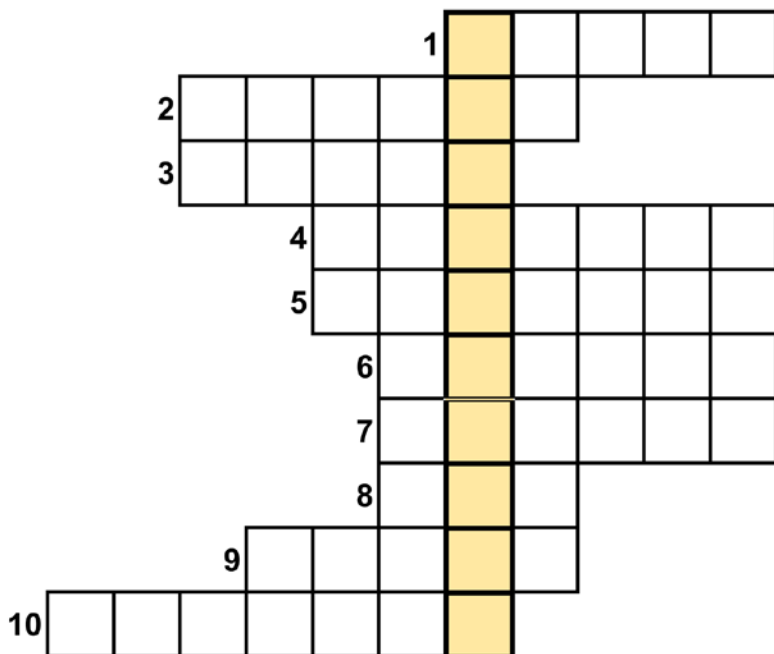

BRANKA ADVENTNĚ-VÁNOČNÍ

Milí příznivci Branky,

tentokrát pro vás mám luštění adventní a vánoční. Jak jinak, že? Nemůžu se ubránit údivu, že už jsou Vánoce zase za dveřmi. Loni touhle dobou jsem spolu s manželem Davidem napjatě očekávala, že se i nám, tak jako Marii s Josefem, co nevidět narodí děťátko. A teď už náš malý Bonifác dělá první krůčky. Vám nejmladším čtenářům to možná bude připadat zvláštní, ale čím jsme my dospělí starší, tím nám čas běží nějak rychleji a těch dlouhých padesát dva týdnů od Vánoc do dalších Vánoc je za námi překvapivě brzy.

Bohužel se ale někdy už neumíme tolik těšit. Světýlka na vánočním stromečku už nezáří tak kouzelně. Ale vy, děti, nám pomáháte tu krásu vidět. Připomenout si a znovu prožít opravdové Vánoce – tu báječnou směsici různých potěšení. (Možná něco z toho letos mít nebudeme. To nevadí. Můžeme si zavzpomínat.) Sladoučké vanilkové rohlíčky, co se jen rozplývají na jazyku. Napjaté čekání, až zazvoní zvonček zvoucí ke stromečku. Vzrušující, štiplavě vonící prskavky. Pohádkové, ladně plovoucí lodičky z ořechových skořápek... A uprostřed toho všeho na čestném místě stojící Betlém s tím nejúžasnějším: velkým, všemocným Bohem v malém, křehoučkém tělíčku novorozeného miminka. Tenhle zázrak možná zase lépe chápeme my, dospělí. Nenechme si tu radost vzít zbytečným shonem. Vždyť zástupy nebeských andělů i nám přejí pokoj a – – – – –.

LEGENDA:

- 1) Izraelský král, jehož potomkem je Pán Ježíš.
- 2) Význam slova „advent“.
- 3) Žena z Jericha, zmíněná v Ježíšově rodokmenu.
- 4) Král, vrah betlémských nevinátek.
- 5) Začátek andělského zpěvu, jak bývá psán na vyobrazeních Betléma (latinsky „sláva“).
- 6) Přinesli malému Ježíškovi královské dary.
- 7) Znamení Ježíšova příchodu na nebi.
- 8) Immanuel (jedno z Ježíšových označení) znamená „S námi ...“
- 9) Postýlka novorozeného Ježíše.
- 10) Jedni z prvních svědků Ježíšova narození.

Alžběta Slabá

HEAVENLYPRINTABLES.COM

NĚCO O ADVENTU

Bylo to v neděli před adventem, co jsme se v Brandýse nad Labem při bohoslužbách vydali s Abramem neboli Abrahamem na dobrodružnou cestu s Bohem. Obdobně, jako se na ni vydával i vojín T. Texas Taylor v proslulé písni The Deck of Cards (Balíček karet) pokaždé, když ve válečných zákopech z náprsní kapsy uniformy vytáhl balíček karet.

Svíral jej v dlani. Tiskl ho na svou hrud'. Byl pro něj Biblí, kalendářem i modlitební knížkou, jak se po jedněch bohoslužbách ke konci války svěřil veliteli. Vždycky, když se podíval na krále nebo eso, připomněl si, že nad ním bdí jediný Bůh – Král nebes. S dvojkou si připomněl, že Bible má dvě části, Starý a Nový zákon. Kdoví, co se mu honilo hlavou, když ty karty držel v ruce. Dost možná, že mu se Starým zákonem nejspíš vytanuly všechny ty příběhy o Abrahamovi, Izákovi, Jákobovi, kterých se Bůh zastal. A děkoval mu, že i jej nechal naživu, stejně jako kanaánskou nevěstku Rachab, která ukryla hebrejské zvědy. A dost možná si s těmi muži připomněl i příběh Moábky Rút, která díky Bohu-Hospodinu našla u Bóaze zastání. S trojkou si připomněl trojjediného Boha a pravděpodobně si také odříkal i vyznání víry. Se čtyřkou se mu vybavili evangelisté – Matouš, Marek, Lukáš a Jan. Každá karta mu připomněla nějaký příběh. A desítka hned dva. Deset malomocných, které Ježíš uzdravil, ale jen jeden se vrátil, aby Ježíši-Bohu řekl díky. Zbýlých devět za své uzdravení ani nepoděkovalo. Těch panen, které šly s lampičkami na svatbu, bylo taky deset. Ale jen pět z nich bylo připraveno a k těm lampičkám s oleji, které měli s sebou, přidaly ještě něco navíc. A to něco jim umožnilo vstoupit a zúčastnit se svatby.

Karty – pro někoho dáblovy obrázky, ale pro našeho vojáka to byly symboly, připomínající a utvrzující jeho vztah s Bohem. Obdobně jako krabice od bot našeho právě instalovaného bratra faráře Davida Nečila, kterou si přivezl z Českých Budějovic do branického sboru. Promiň Davide, tys vlastně říkal, že slovo instalace nemáš rád. Jaké že jsi to vlastně při své řeči použil to slovo místo instalace?

Jeho bývalí českobudějovičtí farníci mu totiž do krabice dali třeba Dobrou vodu. To aby mu připomínala tu nejdražší vodu života.

Čteme-li u evangelisty Matouše v 11. kapitole Ježíšova slova „*Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout*“, tak někomu mohou připadat jako fráze, kterým bez teologického výkladu běžný posluchač nedělního kázání jen těžko porozumí. Když ale z té své krabice David vytáhl ponožky a začal s tím, že si doma v křesle nejlépe odpočine jen v ponožkách, bylo každému hned jasné, co to znamená odpočinout si – naprosto se uvolnit. Asi něco jako když se dítě v ponožkách schoulí na křesle nebo gauči do rodičovského klína.

„*Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.*“ To je další biblický verš z Žalmu 119, v kralickém znění, který byl přivázán k baterce, která byla v té kra-

bici. Svíčka nebo svíce. Jak ta může vůbec něco osvětlit? Vždyť taková baterka přece vydá několikanásobně víc světla. Zatímco svíčka?

Balíček karet, nebo Davidova krabice? Toť otázka. Z mého pohledu to ale vyjde nastejno.

Víte, vždycky, když kazatel přečte slova textu kázání, tak si při nedělních bohoslužbách připadám jako vojín Taylor, který si v kostele při nedělním kázání vytáhl karty a začal je před sebou rozkládat. Ne, na bohoslužby si opravdu nenesím žádné karty, natož abych si je na kostelní lavici rozkládal.

Karty, nebo Davidova krabice s půllitrem vody, položkami, baterkou a ...? Ano, to všechno a ještě mnohem víc se může stát naší svící nohám našim. Aby nám v tomto adventním čase rozjímání pomohly osvětlit možná tak trochu nerosrozumitelné slovo autora Listu Židům: „*Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k našim otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze nějž stvořil i věky.*“

A k tomuto poznání nám svým požehnáním dopomáhej sám náš dobrotivý Bůh Abrahama, Izáka a Jákoba.

Pavel Sivák

SMUTEČNÍ PROSLOV

Vítězslav Prosek se narodil 26. dubna 1946 v Praze jako prostřední ze tří bratrů a do tří let bydlel s rodiči v Podolí na Nedvěďově náměstí. V roce 1949 se rodina přestěhovala o pár kilometrů dál do Ondřejova, do krásné vily se zahradou, na idylické klidné místo u polí a luk, s potokem, který protékal údolím. Dalo se zde sáňkovat, lyžovat a bruslit. Dnes je v těchto místech Jeremenkova ulice. Víta na toto šťastné období dětství vzpomínal celý život.

Jeho maminka později vyprávěla, že jako kluk utíkal z kostela dřív, aby stihl zápasy ve fotbale, na něž ho pan farář tajně pouštěl.

Víta v dětství jezdíval na tábory Ymky, jež pomáhaly utvářet jeho osobnost. Na Bílý Potok, do Soběšína, Borotína, do Krkonoš či Třeboně. Po mnoha letech, ještě za komunismu, potajmu spolu s Alešem Drápalem a jeho ženou Martou tradici křesťanských táborů obnovili, a sice v Křižlicích v Krkonoších, kde dříve léta působil náš bratr farář Luděk Rejchrt. (A já si vzpomínám, jak jsme se tam tehdy s mojí těhotnou ženou Evou vypravili na krátkou návštěvu.)

Později jsme spolu vedli tábory pro malé děti ve Zhořci v odlehlé, ale překrásné krajině západních Čech. Na ty chvíle hlubokého vnitřního souznění mezi námi i dětmi do smrti nezapomenu.

A tehdy, na sklonku minulého tisíciletí, jsem se už nedivil tomu, když mi Víťovy dcery vyprávěly, jak jim ostatní holky na táborech záviděly, jakého mají tátu.

Víta miloval tramping, osady na Vltavě a Sázavě i nerozlučnou společnost kamarádů. Dlouhá léta jezdíval s kamarádem Lubošem a jeho partou na Zvíkov a do Branice u Milevska. Později si pořídil srub vysoko nad řekou poblíž Luk pod Medníkem.

Vzpomínám si, jak mě, také sportovce a vodáka, fascinovala Víťova historka, jak coby malý kluk s tatínkem za tři dny splul Vltavu z Vyššího Brodu až do Prahy. To byla ještě doba panenské přírody, úchvatného řečiště Vltavy hlubokých údolí s jezy a bez přehrad, lemovaných mlýny a lukami s pestrými květenou vůkol. Jak já jsem Víťovi záviděl, že tuhle dobu mu ještě bylo dopřáno zažít...

Do obecné školy chodil na Pekaře, na druhý stupeň pak do nově postavené školy v Jeremenkově ulici. Jaký paradox – coby vyhraněný pozdější antikomunista tehdy kamarádil s Honzou Urválkem, synem neblaze proslulého komunistického prokurátora.

Víťovými oblíbenými předměty byly čeština, dějepis a tělesná výchova. Ostatně při studiu na gymnáziu Budějovická toužil po tom, stát se profesorem tělocviku. Jeho otec tomu ale nakloněn nebyl a syna nasměroval ke studiu na ČVUT, které ho ovšem nebavilo a posléze ho ani nedokončil. Ale přece jen, jak si vybavuju, obracel jsem se na něj o radu ohledně technických záležitostí, kterým rozuměl daleko lépe než já.

Víťa ctil a miloval pevná přátelství – jedno takové s Petrem Bískem přetrvalo i přes půlstoletí Petrovy tehdejší tajné emigrace do Ameriky.

Víťa byl výborným a nadšeným sportovcem, rád hrál zejména volejbal, košíkovou, fotbal a tenis, a těmto hrám se věnoval vždy naplno, se zápaem sobě vlastním.

Také moc rád lyžoval, později i se svými vnuky.

Rád sledoval i sport profesionální a na rozdíl od většiny rodiny byl fanouškem Sparty.

Kromě trampských písní miloval i klasickou hudbu a velice rád chodil na koncerty.

V roce 1969 potkal na břehu Vltavy u Zvíkova, kde zakotvili s kamarády, svoji budoucí ženu. Hned ho zaujala a první schůzka proběhla ještě v témže týdnu. V roce 1974 se s Jiřinou oženil a z manželství vzešly dvě dcery – Alice a Eva, kterým se Víťa s láskou a vervou nebývale věnoval, přivedl je ke sportu a hudbě, ke studiu, nadchl je pro cestování a byl pro ně v životě – dle jejich vlastních slov – spolehlivým morálním kompasem.

A obě dcery na svém otci, jehož prý měl každý rád, obdivovaly jeho obrovský smysl pro spravedlnost a demokracii i jeho neochvějnou víru. Pro Víťu bylo zdravé a nosné křesťanské společenství evangelického sboru nesmírně důležité; zde v Braníku a později i ve Hvozdnici, kde pořádal večerní Kavárničky, kam si zval zajímavé hosty z oblasti kultury.

Víťa byl i velkým pracantem – zkraje sedmdesátých let začal s kamarády stavět bytový dům na Zbraslavi, kam se poté s rodinou nastěhoval. Léta tam pak obětavě vykonával nevděčnou úlohu předsedy bytového družstva.

Velice prožíval Sametovou revoluci, miloval ty nečekaně nabyté chvíle svobody, uctíval TGM a Václava Havla, kteří byli jeho vzory.

Miloval hory a přírodu vůbec, miloval i své tři vnuky – Davida, Jakuba a Jana.

Víťa Prosek byl milým člověkem i silnou osobností, jakých okolo nás mnoho není.

Poprvé jsem Víťu spatřil před 41 lety po bohoslužbě ve zdejším kostele.

Usmíval se na nás s Evou a z očí mu sršely jiskérky našeho budoucího přátelství. Byl sice o poznání starší než my, ale to nám pranic nevadilo; od prvo počátku jsme Víťu vnímali jako našeho nového, přátelského a navýsost sympatického staršího přítele.

Brzy jsme se spřátelili i s celou jeho rodinou, jeho ženou Jiřinou a jejich ještě malými dcerami. Z Víťovy bytosti na nás dýchala velká aktivita a rozhodnost, zároveň ale i klid a harmonie. A brzy jsme pochopili, jak přátelským a věrným člověkem s čistým srdcem a duší Víťa je. A jak je oddaný a věrný nejen své rodině, ale i Bohu samotnému. Člověka tak pevného ve víře jsem doposud nepoznal.

Víťa byl zároveň člověkem s jasnými a konzistentními názory a měl rád lidi. Byl spíš optimistou než pesimistou a život nahlížel z jeho lepší stránky. Když jsem občas propadal skepsi, on mi svým přístupem pomáhal z ní vybědnout.

Byť toho v životě Víťy vinou zranění a chorob hodně vytrpěl, nikdy nepropadal beznaději. Naopak jeho mimořádně silná vůle mu pomohla překonat i chorobu nejtěžší, rakovinu hrtanu. Nechtěl nic vzdávat a toužil toho ještě hodně prožít. Tyhle jeho vlastnosti byly naprosto obdivuhodné.

Za dlouhá desetiletí jsme toho spolu zažili víc než dost. Hráli jsme tenis; obzvláště ve čtyřhře mu málokdo dokázal konkurovat. Jezdili jsme na vandry, v zimě na běžky, s rodinami se navzájem navštěvovali na našich chatách na Berounce a na Sázavě. S naším malým Ondrou jsme společně vyrazili na Posázavskou stezku. Před několika lety nás s mojí ženou Víťa přizval k účasti na letním pobytu penzistů v Bělči nad Orlicí, i když jsme v důchodu ještě ani nebyli.

S Ivošem Plhákem a Davidem Rejchrtem jsme se dvakrát do roka scházivali na našich tzv. branických samitech, kde jsme u piva klábosili o všem možném.

Běda však, když se řeč stočila k politice. To byl rázem oheň na střeše a Víťa vypadl z role laskavého mentora nás mladších. Stával se z něj nekompromisní diskutér, tvrdě hájil názor svůj a s velkou nelibostí připouštěl názor odlišný. Ten já tu a tam míval a také se s ním netajil; a to vždy padla kosa na kámen... Hádali jsme se spolu pomalu do krve a on na mě výhružně zvyšoval hlas; byl to zkrátka homo politicus. Ale když po chvíli emoce a vášně opadly, nikdy neopomněl zdůraznit, že naše politické kontroverze nemohou nic změnit na tom, že se máme rádi. A já s ním vřele souhlasil, neboť přátelství a láska je přece něco tak vzácného a nepostižitelného, něco, co se neslyšně třepotá v prostoru mezi nebem a zemí, podobně jako víra v Boha.

A myslím si, že to byl právě Víťa, který mi napomohl to takto vnímat.

Když jsem Víťu necelý týden před smrtí při své poslední návštěvě v sanatoriu na Malvazinkách uviděl naposledy, pomodlil jsem se s ním a drže jeho ruku ve své dlani, zazpíval mu píseň našeho faráře Ludka Rejcherta, kterého měl velice rád, Někdo mě vede za ruku.

A jsem si jist, že všechno vnímal, protože jemně pohyboval rty a usmíval se na mě.

A jak mi hleděl zblízka do tváře, zase mu v očích probleskávaly jiskérky, tak jako tehdy poprvé.

Víťo, máme radost, že tvému utrpení posledních měsíců zde na Zemi už je konec a teď už tě po nebesích vede za ruku tvůj i náš Pán, Ježíš Kristus.

Aleš Hoznauer

AKCE VÍTĚZSLAVA PROSKA

I. TÁBORY. Tatínek Víti se jmenoval Adolf a byl kurátorem v Braníku, když jsem se do tohoto sboru přiženil. Navzdory tomu, že sbor byl požehnán mimořádným kazatelem, počet lidí na bohoslužbách v polovině osmdesátých let klesal. S Martou jsme si připadali ve své generaci osamoceni.

Dokonce jsme uvažovali o přechodu do jiného sboru. Víťa byl o něco starší, jeho děti byly také o něco starší než naše děti. Osobně jsem ho neznal, na rozdíl od Marty, která se s ním dobře znala z mládeže.

Nakonec jsme s Martičkou došli k závěru, že se ve sboru o něco pokusíme. Psal se rok 1987. Nevím o nikom, kdo by v té době očekával konec komunistického režimu. Spíše to vypadalo, že do čeho jsme se narodili, v tom i umřeme. Samozřejmě, režim ztratil svou někdejší ostrost a asi ji ztrácel ještě více, než jsme ze svého stanoviště byli schopni pozorovat.

To, o co jsme se pokusili, byl dětský letní tábor. Bratr farář Rejchrt nám poradil, abychom použili faru v Křížlicích, kterou spravoval sbor naší církve na Jarově. Dohodnout se na zapůjčení nebylo úplně jednoduché. Když se to ale podařilo, tak jsme začali hledat spolupracovníky na díle. Zpočátku to vypadalo velmi nadějně, ale jak se termín blížil, tak mnozí odřekli.

Avšak Víťa nikoliv. Naopak, ze spolupracovníka se stal spoluorganizátor.

Jeho síť mezilidských kontaktů daleko, daleko přesahovala to, čím jsme disponovali Martička a já. Shodou okolností v Křížlicích vlastnil rekreační objekt i jeho tehdejší zaměstnavatel (něco jako Správa radiokomunikací), dokonce v těsné blízkosti.

Víťa dojednal, že nám zapůjčí, zcela neformálně a zdarma, velkou táborovou elektrickou plotnu a k tomu velké hrnce. V minulém režimu se toho mnoho řešilo osobní dohodou, která byla založená na důvěře, takže leckdy se podařilo domluvit věci, jež z hlediska velkých dějin vypadají jako nemožné, ba absurdní. Ano, odborová organizace Správy radiokomunikací podpořila konání neformálního, možná i ilegálního letního tábora sboru evangelické církve.

Děti jely s Martou a dalšími vedoucími (Radek Čermák, Mikuláš Vymětal) vlakem. Já jsem jel s Víťou autem. Byla to cesta pro mě nezapomenutelná. Víťovy sociální kontakty zahrnovaly i různé obchodníky. Zde konkrétně šlo o řezníka. Dostat dobré maso, to nebylo za minulého režimu jen tak. Příslušný řezník, když se dozvěděl, že jde o dětský tábor (nevím, zda věděl, že církevní), Víťovi připravil hody. Auto bylo plné beden s masem a uzeninami, ještě dnes si vybavuji, jak bylo celé provoněné. Z cesty si pamatuji i to, že Víťa se tehdy ještě odmítal v autě poupat. Vnímá to jako omezování své svobody. Maso pak bylo uskladněno v lednici Revolučního odborového hnutí, odkud jsme ho postupně brali a zpracovávali.

Víťa zůstal na táboře několik dnů. V jeho přítomnosti si naneštěstí jeho mladší dcera Eva, tehdy Evička, zlomila ruku při jízdě na malé lanovce na tamějším hřišti. Jinak tábor proběhl zdařile. Ze sboru se dopravou a jinou pomocí podíleli ještě Kája Burjánek, můj otec, Jiří Měska a manželé Kalouskovi. Na jedno odpoledne za námi přijeli (neohlášeně) manželé Rejchrtovi. Bylo to hodně nesamozřejmé, že se akce tak dobře podařila. Mezi vedoucími se vytvořilo určité pouto důvěry, které nezmizelo ani po letech, byť třeba na mnohé věci jsme měli a máme různé názory.

Dalších táborů se Víťa po několik let osobně neúčastnil. Byl to však on, kdo nám doporučil místo pro rok 1988 – tábořiště v Branici u Milevska a pak, snad v roce 1990, opět Křížlice, tentokrát však v objektu ještě existující odborové organizace. Později Víťa spolupracoval s Alešem Hoznauerem na vedení tábora pro menší děti na Zhořci. Aleš měl v mnohém k Víťovi blíže než já.

2. HVOZDNICE. Na internetu se lze dočíst: *V březnu 2009 obdržel Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Hvozdnici dotaci EU prostřednictvím Státního zemědělského intervenčního fondu Ministerstva zemědělství ČR na základě předloženého projektu zřízení kulturně-společenského multifunkčního centra. Projekt byl financován z prostředků EU, Fondu pro rozvoj a obnovu venkova. Centrum bylo otevřeno 6. 6. 2010.* Co už se dočíst nelze je, že hlavní organizátor projektu byl právě Víťa. Odkupem části zahrady pomohl výrazně také člen našeho sboru Saša Branyik, neboť tak byly shromážděny potřebné prostředky pro spolufinancování. Podmínkou dotace bylo konání besed otevřených široké veřejnosti. I toto Víťa obětavě zajišťoval po celou dobu, která byla projektem vyžadována. Myslím, že některé přednášející jsem mu pomohl kontaktovat. Příliš jsme se ale v té době nevidali. Snad se najde někdo jiný, kdo jeho tehdejší aktivity přiblíží podrobněji.

3. EVEN. K vlastní stavbě Evenu došlo v době, kdy kurátorem byl nejprve David Slabý a pak po delší dobu Tomáš Bedrník. Bylo to moc dobře, že kurátorem byl zrovna Tomáš, který se vyzná v řemesle. Předcházející funkční období, kdy jsem byl kurátorem já, bylo do značné míry zaplněno přípravnými a projektovými pra-

cemi. Časově jsem neměl na to, abych jednal s jednotlivými aktéry přípravy projektu. Domluvil jsem se tehdy s Víťou, který přecházel do důchodu, aby tvořil takový most mezi projektanty, úřady a sborem. Zprvu tak činil za drobnou úhradu, později zdarma. Postupně jeho činnost přešla na Tomáše Fendrycha, který posléze převzal i stavební dozor. Jak si mnozí vzpomínají, velký problém byl, že městská část Praha 4 nám dlouho nechtěla prodat část pozemku, který byl pro výstavbu Evenu nutný. Jejich argumentem bylo, že skála je nestabilní, nebezpečná a že nám maximálně mohou pozemek pronajmout s tím, že se zavážeme, že na něm postavený objekt do lhůty tří měsíců odstraníme, budeme-li o to požádáni. Po stoj radnice měl určité pozadí, které jen tuším. Podstatné bylo, jak velká váha se přikládala nestabilitě branické skály. Ptal jsem se ředitele Geologického ústavu Akademie věd, zda by nevěděl o někom, kdo by situaci nestranně posoudil. Odpovědí mi bylo, že určitě neseženu nikoho s kulatým razítkem, kdo by stabilitu skály zaručil. Pod to že se prý nikdo nepodepíše. A Víťa takového člověka sehnal. Jeho posudek, že skála je v zásadě stabilní, byl pro odkup pozemku rozhodující.

Vím, že jen málokdo v branickém sboru zná plný rozsah Víťových životních aktivit. Nemělo by to být zapomenuto. Víťa se dokázal radovat ze života. Hodně sportoval, na vodě i na lyžích. Jeho křesťanství bylo provázáno touhou být užitečný, nezůstat jen u slov. A to se mu povedlo. Jsem rád, že jsme byli přátelé.

Aleš Drápal

BUDE DNES SVĚTLO?

„Mami, bude dnes doma světlo?“

To je otázka, kterou nám Jošua dává každé odpoledne cestou domů ze školky. Už téměř tři týdny Ukrajina snáší vážné výpadky elektřiny kvůli ruským útokům na ukrajinské elektrárny, což pro nás znamená jen asi šest hodin elektřiny denně (často během noci). Mnoho večerů jsme byli úplně bez proudu – prakticky to je žádná tekoucí voda, žádné vaření, žádná Wi-Fi... a samozřejmě žádné videa Prašátka Pepa nebo Bluey před spaním. Tohle konkrétně trápí Jošuu daleko víc než to, že nespláchne záchod nebo nemá teplou večeři.

Jsmo nesmírně vděční, že máme malý generátor, díky kterému si můžeme uvařit vodu na čaj a kávu, mít rozsvícenou lampu v obýváku a vařit v pomalém hrnci. Naše topení není na elektřinu, takže doma máme teplo. Tedy i když nemáme tekoucí vodu, wifi nebo světlo v pokojích, pořád se máme velmi dobře. Ale mnoho lidí takový „komfort“ nemá. Naše starší sousedka nám řekla, že u ní doma je jen 12 °C,

a nespočet dalších Ukrajinců čelí ještě horším podmínkám. Situace na frontě je drsná a, jak si asi dokážete představit, posledních pár týdnů bylo celkem náročných.

Když se však ohlédneme zpět na podzim, naše srdce jsou plná vděčnosti. Viděli jsme Boha jednat neuvěřitelným způsobem. Jak říká žalmista:

„Hospodin je moje SVĚTLO a moje spása – koho bych se měl bát?

Hospodin je síla mého života – z koho bych měl mít strach?“

Kdykoli elektřina naskočí, máme radost. Možnost vyprat prádlo nebo se osprchovat je jako malý zázrak. Nikdy bych si nepomyslela, že mě bude těšit praní – ale takové chvíle nám připomínají, kolik toho máme, za co můžeme děkovat. Hospodin je naše Světlo, když to naše nesvítlí. Když okolnosti vypadají beznadějně, On je naše Naděje. Chvála Bohu – je nespočet důvodů, proč Mu děkovat.

V říjnu jsme se společně s kolegyní Ivčou zúčastnily konference Steiger ve Lvově. Steiger je organizace zaměřená na oslovení mladší generace – těch, kteří by možná nikdy nevkořili do kostela nebo sboru – a předává evangelium způsobem, který je pro ně autentický, vztahový a smysluplný. Bylo povzbuzující vidět sál plný mladých lidí, z nichž mnozí čelí vlastním zápasům, a přesto se rozhodují následovat Ježíše a sdílet Jeho naději s ostatními. Začátkem tohoto roku jsme měli možnost poskytnout Steigeru konzultační podporu a bylo povzbudivé slyšet od Angely, vedoucí Steigeru Ukrajina, že nástroje a systémy, které jsme doporučili, jsou užitečné a dodnes posilují jejich službu.

Měli jsme také možnost navštívit Road of Life, křesťanské humanitární centrum v západní Ukrajině, které podporuje uprchlíky z okupovaných území. Provozují školu, organizují aktivity pro maminky a děti a distribuuují potravinové balíčky jak vysídleným rodinám, tak komunitám blízko frontové linie. Začátkem tohoto roku jsme jim pomohli zajistit grant na financování pro jejich službu a bylo skvělé setkat se osobně s jejich týmem, slyšet jejich příběhy a dozvědět se více o jejich práci.

Jurij (na fotografii výše), vedoucí této služby, byl nadějným podnikatelem, když válka začala. Bez váhání nabídl svůj sklad k uskladnění potravin a humanitární pomoci. O téměř čtyři roky později pokračuje v neúnavné službě – vede centrum, podporuje uprchlíky a pravidelně jezdí do oblastí blízko fronty, navzdory značnému nebezpečí. Jeho odvaha a oddanost jsou pro nás inspirací.

TROCHU JINÁ MODLITBA

Jako tým jsme také začali pořádat dorosto-mládež v našem sboru, protože se zde zatím mladí nesetkávali. Nejprve jsme váhali zapojit se, protože jsme si nebyli jistí, zda zvládneme přijmout další závazek. Ale vnímali jsme, že mladí mají

chuť se scházet, a viděli jsme, jak moc si Táňa – vedoucí mládeže – přeje věnovat jim svůj čas, učit je Písmu a věnovat se učenictví. Cítila se poměrně sama, když uvažovala o rozjezdu této služby, a tak jsme nabídli svou podporu. Nyní se mládež schází jednou měsíčně buď u nás doma, nebo v budově OM (naší misijní organizace). Během ostatních týdnů Táňa mladé bere na biblické skupinky nebo je vezme na návštěvu do rodiny našeho místního pastora. Když jsme se naposledy sešli u nás doma, uspořádali jsme „pizza night“. Uprostřed setkání však vypadla elektrina, takže jsme nemohli dopéct poslední dvě pizzy. Světlo zhaslo právě ve chvíli, kdy Daniel sdílel své svědectví. Ale děcka byla úžasná – bez mrknutí oka si rozsvítila světlo na telefonech a pozorně poslouchala dál.

Skupina je směsicí mladých lidí z křesťanských i nekřesťanských rodin. Jeden chlapec, Sviatik (13 let), je obzvlášť nadšený. Čte Písmo, přestože jeho tatínek je proti. Na našem posledním setkání se dobrovolně přihlásil, že se pomodlí před jídlem. Jeho modlitba pokračovala několik minut, když začal vroucně prosit za vojáky na frontě a další věci. Těšíme se, jak bude Pán jednat v životech těchto mladých lidí a jak si je v budoucnu použije.

Děkujeme, že jste v tom s námi!

Jsmo vám moc vděční za vaši podporu a modlitby! Také bychom moc rádi slyšeli, jak se vám daří – a za co se můžeme modlit my za vás.

Každá zpráva, e-mail nebo hlasovka pro nás mnoho znamenají a jsou skutečným povzbuzením!

Pokud vám Bůh vložil na srdce nás podpořit – ať už pravidelně, nebo jednorázovým darem – můžete tak učinit prostřednictvím organizace Operation Mobilisation (OM), jejíž jsme součástí. Poskytnou vám také

potvrzení o daru. Za jakýkoliv dar jsme vám velmi vděční.

- Číslo účtu: 2700344081/2010
- Variabilní symbol: 750828
- Prosím napište do poznámky: „Daniel a Katy Kocyan“.

Kateřina Kocyan, Вінниця, Ukrajina

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE DAVIDA NEČILA po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 608 526 513 (farář David Nečil)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

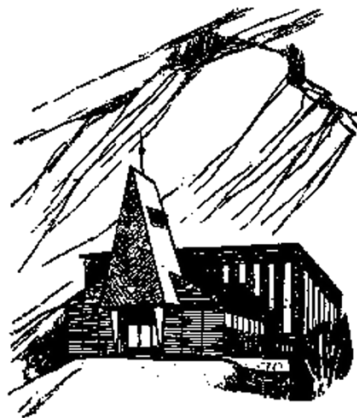
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXXI. ročník, číslo 12/prosinec 2025

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

dorostová výprava *Kokosi na sněhu*
(viz článek na straně 5)